

Čestit i blagoslovljen Božić!

*Radujte se narodi, kad čujete glas da se Isus porodi
u blaženi čas! Svaki narod čuj, čuj, i Betlemu pristupljij!*

Pristupljij!

otajstvo u podrtoj

uboštvo na toj

To otajstvo čuj,

pristupljij!

Raduje se

Josipom gledeći,

Florija po zraku

svijete čitavi,

pozdravi!

Dodi i ti,

betlehenskom

se klanjajuć

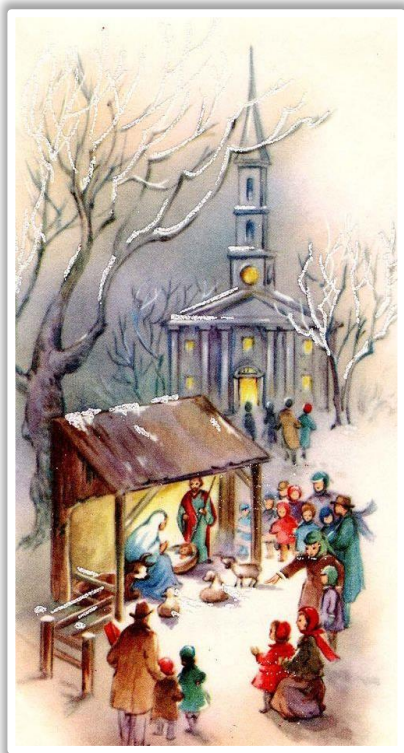
koru. Lijepo

pa mu lijepo zapjevaj, zapjevaj! Zdravo, mali Isuse, koji sad

nas pohodi! Tebe sav puk uznosi, nas u slavu vodi Ti!

Sveto Tvoje rođenje bilo svim na spasenje!

Spasenje!

Vidi Božje

stalici i tko trpi

tvrdog slamici.

čuj, i k jasticam

Pristupljij!

Marija s

andeo pjeva

leteći. I ti

Spasitelja

Pozdravi!

narode, k

dvoru, pridruži

andeoskom

dare daj, daj,

Poštovani i dragi župljani!

Božić je susret Božje veličine i ljudske slabosti, Božje dobrote i ljudske bijede, Božje jednostavnosti i ljudske zamršenosti. Veliki su to kontrasti koji poput simbola svjetlosti i tame u božićnoj noći bez mnogo učenih i kićenih riječi našim srcima govori sve. Ipak postoji u svetoj noći nešto što je Bogu i čovjeku zajedničko, ljepota koja nas nezaustavljivo približava: Božić je susret Božje i čovjekove bezuvjetne ljubavi koja svoj dom nalazi u obitelji.

Ljudsko srce čezne za sigurnošću čiste i privržene, autentične ljubavi, ali ona se ne može ostvariti bez prigibanja k drugome. Njezin nas ideal krijepi u bilu kojim, kao jedno srce, kuca Sveta Obitelj. Osluškujući problematiku s kojom se današnja obitelj i Crkva u cjelini suočava, prepoznajući znakove vremena i osjetivši kako neprijatelj ljudskih duša podmuklo napada srž evanđeoskih vrijednosti i kršćanskih svetinja, papa Franjo proglasio je godinu svetoga Josipa. U našim mislima ustalila se njegova predodžba kao čuvara obitelji i zaštitnika radnika, a pred nama je prilika da potpunije shvatimo njegovu samozatajnu i odanu posvećenost bližnjima te neprikosnovenu predanost radu za njihovo dobro kroz otvorenost Božjem vodstvu.

Stara lepoglavska pjesma razdragano kaže: „Jedan starac, sveti Josip, jednu velku sijedu bradu ima, z nogom giblje, dijete ziblje te nam prosi svi-jetli raj!“ Stihovi su to koji potvrđuju kako je narod od davnina prepoznao Josipovu mudrost koja počiva na upornosti i brižnost koja se nikada ne predaje. Tako ni danas on ne miruje, nego svu silinu koja se obara na naše odluke, na našu čestitost i vjernost, smiruje pod svojim dlijetom. Pod njegovim štitom žuljevitih dlanova, sva razorenost i kaotičnost svijeta poprima obrise smisla, sve što se polomilo u svojoj krhkosti i pohabalo u ljudskoj nemarnosti, on skrbno popravlja. Dlanove naslanja na hrašće naših nadanja, na te orijaše istinskih i neprolaznih vrijednosti i principa koje su nam duboko u srca i pameti usadili naši djedovi i bake, očevi i majke. Oni nisu odbacivali, nego čuvali i popravljali drage predmete, a iznad svega, svoje odnose. Danas su ih naumile razrušiti oluje zla, vjetrovi egoizma, gromovi ogovaranja i

laži, bujice zavisti i rivalstva, bure nevjere i nepovjerenja. Ali sv. Josip sluša bilo naših molitava i uči nas oblikovati ih u konkretnu stvarnost. Nije dovoljno samo sklapati dlanove, treba ih i otvarati i izlagati, treba se boriti za taj štap na koji ćemo se osloniti, za obiteljski stol oko kojega ćemo se veseliti, za zipku bezbrižnosti budućih naraštaja, za lađu života koja odolijeva razornim valovima, za posljednju postelju predragih s kojima smo se oprostili do susreta u nebu. Ta svoja trebanja moramo strpljivo rezbariti sve dok iz njih ne izdubimo srčiku da bismo njome dotakli srce Božje i srce čovjekovo. Prihvatimo Josipov način življenja molitve i poput zrnaca krunice prebirimo svoje iverje sve dok ne postane glatko kao obrazi Preljubljene.

Tako, obraz uz obraz, srcem uz srce i rukom u ruci, svojim svakodnevicama i molitvama pridružimo stil sv. Josipa koji svoju vjeru i svoju ljubav ne priča, nego živi. Usvojimo njegovu duhovnost koja se ne iscrpljuje u maštanju, već izrasta iz radišnosti, iz odricanja i požrtvovnosti - i suza i smijeha - iz ljudske realnosti. Neka nas njegova zauzetost učvrsti u svim zamisljivim koje za iduću godinu gajimo. S vjerom u Božju pomoć i ljudsku otvorenost, planova ima mnogo, poglavito u vidu materijalne i duhovne obnove župe, u slavlju sakramenata, u ostvarivanju druženja, u projektu izgradnje pastoralnog centra koji će nam omogućiti rast u zajedništvu itd. Zbog nepovoljnih okolnosti mnoge moje i naše osobne i zajedničke nakane kojima smo se radovali privremeno su zaklonjene sjenom pandemije. Razumljivo je da to ostavlja trpak okus u ustima, no ne dajmo da ukloni osmijeh s usana, da potamni nadu u pogledima i ugasi žar koji obasjava bolju i ljepšu sutrašnjicu za koju se borimo. Vrata župne kuće uvijek su vam odškrinuta. I ovim putem svakoj vašoj potrebi izražavam iskrenu dobrodošlicu! Želio bih da se tu osjećate kao u vlastitoj kući gdje možete reći sve što vam je na srcu kako ne bismo jedni nasuprot drugih, nego zajedničkim snagama na tragu Josipove strpljive upornosti ostvarivali Božja nadahnuća.

Često ovih dana čujemo riječ „nažalost“ koja je odraz težine vremena, ali naši ljudi uvijek su umjeli zadržati čvrstinu srca i vedrinu života. I u suvremenim izazovima svjedoci smo ohrabrujućih gesta velikodušnosti

i nebrojenih činova nesebičnosti dobrih i dragih ljudi koji pronalaze domišljate načine da pomognu, obraduju, ohrabre i iskažu priznanje. Stoga nam u mislima s pravom, ne tek sa željom, stoluje, mnogo jača od riječi nažalost, riječ zahvalnost. Iskrena hvala svima koji svojim svjedočanstvom svijetu koji se muči u pesimizmu, tjeskobi i egocentrizmu pokazuju da držeći se skupa možemo ponosno i trijumfalno stati ispred zla i pogledati mu ravno u oči pogledom čvrste vjere, neustrašive nade i nepokolebljive ljubavi.

Hvala svakom djetetu, svakoj baki i djedu, ocu i majci, svakom mlađiću i djevojci, svima koji u svojim obiteljima, na svojim radnim mjestima i svugdje kamo ih Božja milost šalje služiti drže do svojih svetinja, do poštenja i istine, i ne daju na svoje, čime pokazuju duh junaštva koji baštinimo od naših zaštitnika sv. Fabijana i Sebastijana. Ne plašeći se rana, ne bježeći od napora, ne gazeći i ne uzimajući zdravo za gotovo dobrotu bližnjih, nego znajući cijeniti njihovu nenametljivo odanu prisutnost. Slijedeći skrušene, ali pobjedonosne stope Dobroga Pastira koji nikada neće dići ruke od čovjeka, nego će rado ponijeti na svojim ramenima svakoga tko neumorno i radosno služeći pruža ruke svojim ukućanima te braći i sestrama, jednako u iskustov životne borbe, kao i radosti.

To je odraz zajednice koja diše skupa i poput Svete Obitelji srčano pulsira snagom sloge. Zato ju sve zlo može lomiti, ali ne može slomiti, nego još više zbližiti i učvrstiti. Upravo je Božić garancija da će dobro uvijek nadoladati zlo i svjetlost koju palimo svojom dobrotom uvijek će odagnati tamu! S tim pouzdanjem, neka vam je od srca sretan Božić i blagoslovljena nova godina! Uđimo svojim poniznim koracima u gostoprimstvo Svete Obitelji te ponesimo dar njihove čestitosti u svoje domove, u svoje živote. Držeći se za marnu ruku sv. Josipa, malim, ali nepoljuljanim koracima neka uz nas ovim svijetom prohoda duh Božića – mir! Neka s Isusom raste među nama njegova radost – nada! I neka nas u tom hodu jača srce Božića – ljubav koja u okrilju Božje Majke rađa volju da hrabro prispijemo do Kristova križa i snagu da prigrlimo vlastite križeve koji nam pokazuju put spasenja.

Vlč. Ivica Cujzek, župnik